

Arrest

nr. 222 397 van 7 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BONUS, die loco advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 januari 2019 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer: O., I. (..), geboren te Vlissingen op 08.12.1965, onderdaan van Nederland wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, V Derue, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader, bendevoering-plegen van misdaden waarop doodstraf of dwangarbeid is gesteld-deelname of hulpverlening, feiten waarvoor hij op 28.11.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Luik tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar.

Wat betreft de veroordeling dd. 28.11.2017 wordt er opgemerkt dat de 'georganiseerde drugs is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader, bendevoering-plegen van misdaden waarop doodstraf of dwangarbeid is gesteld-deelname of hulpverlening) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Betrokkene is afgevoerd van ambtswege sinds 09.05.2012. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrappt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene heeft op 11.05.2018 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 2014 in België verblijft; dat zijn identiteitsdocumenten in het bezit zijn van het parket of de politie van Namen; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij geen duurzame relatie, familie of minderjarige kinderen heeft op het grondgebied en dat hij geen bezwaar heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van het artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij bezoek ontvangt in de gevangenis, o.a. van zijn vader, zijn moeder én zijn broer. Het administratief dossier bevat evenwel te weinig informatie of deze verwanten al dan niet verblijfsrecht hebben op het grondgebied. Bovendien, kan er worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze verwanten aantoonen. Betrokkene heet inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene verklaarde geen bezwaar te hebben om terug te keren naar Nederland. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen."

1.2. Op 4 januari 2019 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam: O. (..)

Voor naam: I. (..)

Geboortedatum: 08.12.1965

Geboorteplaats: Vlissingen

Nationaliteit: Nederland

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 04.01.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid: hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader, bendevorming-plegen van misdaden waarop doodstraf of dwangarbeid is gesteld-deelname of hulpverlening, feiten waarvoor hij op 28.11.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Luik tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar. Het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde.

Wat betreft de veroordeling dd. 28.11.2017 wordt er opgemerkt dat de 'georganiseerde drugs is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele én werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen. Betrokkene heeft op 11.05.2018 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 2014 in België verblijft; dat zijn identiteitsdocumenten in het bezit zijn van het parket of de politie van Namen; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij geen duurzame relatie, familie of minderjarige kinderen heeft op het grondgebied en dat hij geen bezwaar heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van het artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij bezoek ontvangt in de gevangenis, o.a. van zijn vader, zijn moeder en zijn broer. Het administratief dossier bevat evenwel te weinig informatie of deze verwanten al dan niet verblijfsrecht hebben op het grondgebied.

Bovendien, kan er worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze verwanten aantoon. Betrokkene heet inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene

verklaarde geen bezwaar te hebben om terug te keren naar Nederland. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 15 jaar proportioneel. “

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting stelt de advocaat van verzoekende partij dat verzoekende partij werd overgedragen aan Nederland en thans haar gevangenisstraf aldaar uitzit.

2.2. De Raad stelt ter terechtzitting de vraag naar het belang van de verzoekende partij bij het beroep gericht tegen het uitgevoerde bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient immers te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad (RvS 14 november 1997, nr. 69.601, TB.P. 1998, 614; RvS 16 maart 1994, nr. 46.528, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Daar verzoekende partij door haar overbrenging naar Nederland uitvoering heeft gegeven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, ontbeert zij actueel belang bij haar beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

De advocaat van de verzoekende partij stelt zich te gedragen naar de wijsheid.

Wanneer bevraagd naar het actueel belang komt het de verzoekende partij toe duidelijk aan te geven waarin haar actueel belang desondanks toch blijft bestaan. Door zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad toont de verzoekende partij haar actueel belang niet aan.

Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan actueel belang voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot het bestreden inreisverbod

3.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste middel: schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de rechten van verdediging, art. 8 EVRM en art. 74/13 Vw, en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren

zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingsfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het bestreden bevel dient te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is van toepassing.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikelen 5 en 7 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Om een onrechtmatigheid in het hoorrecht te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient de verzoekende partij in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

De verwerende partij verwijst in casu naar een vragenlijst hoorplicht die werd ingevuld op 11 mei 2018, dit naar aanleiding van een eerste, inmiddels vernietigde bevel om het grondgebied te verlaten gekoppeld aan een inreisverbod van 15 jaar.

Tussen het invullen van deze vragenlijst en het nemen van de bestreden beslissingen verliepen net geen 8 maanden.

Daarenboven had verzoeker deze vragenlijst in mei 2018 incorrect ingevuld.³

Zo stelde hij dat hij sinds 2014 in België verbleef, dit terwijl, los van zijn eigen verklaringen nadien, ook uit het dossier heel duidelijk blijkt dat hij de jaren voordien ook in België verbleef (zo werd hij in 2009 in het bezit gesteld van een E-kaart).

Hij is gehuwd met mevrouw S. E. (...), bij wie hij ook verbleef te 9690 Kluisbergen op het moment van zijn aanhouding begin 2016.⁴

Dit diende dan ook te worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder art. 8 EVRM.

Indien het hoorrecht wel correct was gerespecteerd, had de besluitvorming inzake het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop kunnen hebben, nu de verwerende partij op de afwezigheid uit het Rijk en de afwezigheid van een relatie steunt om tot de bestreden beslissingen te komen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede middel: schending van de formele motiveringsplicht (zoals vervat in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en art 62 Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, iuncto art. 19 Vw. en art. 39 van het KB van 8 oktober 1981

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt:

“ Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

“Afdoende” impliceert volgens rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen “dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing” (RVV arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Art. 19 Vw. stelt:

“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede en derde lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.

§ 3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4. Zelfs indien de geldigheidsduur van de verblijfstitel uitgereikt in België verstreken is, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van :

1° de vreemdeling die houder is van een Belgische EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfstitel afgegeven door deze andere lidstaat op grond van de bovengenoemde Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in

de betrokken lidstaat verblijft, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7°, onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid;

2° de vreemdeling die internationale bescherming geniet in het Rijk en de status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft verworven en ten aanzien van wie de bevoegde overheid van deze lidstaat een verwijderingsmaatregel heeft uitgevaardigd, wegens een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° ;

3° de vreemdeling die met toepassing van artikel 61/27 werd gemachtigd tot verblijf in het Rijk en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel werd genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie ten gevolge van een weigering van zijn verblijfsaanvraag op grond van de bepalingen van de Richtlijn 2009/50/EG van de Raad van 25 mei 2009 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van onderdanen van derde landen met het oog op een hooggekwalificeerde baan, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°.”

Art. 39 van het KB van 8 oktober 1981 stelt:

“§ 1. De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in (artikel 19, (§ 1,) eerste lid van de wet), wil genieten, moet

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

(Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.)

§ 2. De vreemdeling (, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning,) die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3. De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij :

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4. De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek de (...) vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5. De vreemdeling (, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning,) die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. (Bij zijn terugkeer) in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6. De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

(§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.)”

In de eerste bestreden beslissing (bevel om het grondgebied te verlaten) wordt als volgt verwezen naar de beweerde langdurige afwezigheid van verzoeker uit het rijk (in exact dezelfde bewoording als in de vernietigde beslissing van 18 mei 2018):

“Betrokkene is afgevoerd van ambtswege sinds 09.05.2012.

Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.”

In de tweede bestreden beslissing (inreisverbod) wordt als volgt gesteld:

“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.”

De administratieve overheid verwijst in diezelfde bestreden beslissingen zelf naar de veroordeling van verzoeker voor feiten gerelateerd aan drugs.

De tenlastegelegde periode waarover deze veroordeling handelt, begint op 1 januari 2013, minder dan een jaar na de afvoering van ambtswege, en loopt door tot de aanhouding van verzoeker in februari 2016.

Verzoeker is definitief veroordeeld voor deze feiten. Hieruit volgt dat juridisch vaststaat dat hij in de betwiste periode wél aanwezig was in het rijk.

Deze informatie was bij het nemen van de beslissing gekend door de administratieve overheid, nu deze zelf naar de veroordeling verwijst. Daarenboven werd dit ook uiteengezet in de beroepsprocedure waartoe de vernietigde beslissing van 18 mei 2018 aanleiding had gegeven.

Door hier geen rekening mee te houden, komt de administratieve overheid op foutieve wijze tot de beoordeling dat verzoeker niet aanwezig was in het rijk.

De verwerende partij steunt enerzijds op de veroordeling om tot de bestreden beslissingen te komen, maar negeert de veroordeling wanneer het gaat over het verblijf van verzoeker op Belgisch grondgebied.

Dit slaat op het bevel om het grondgebied te verlaten nu naar deze afwezigheid uit het Rijk wordt verwezen om geen termijn toe te staan, en in het bijzonder op het inreisverbod, nu daar door verwerende partij wordt gewezen op het illegaal verblijf van verzoeker.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Derde middel: schending van de formele motiveringsplicht (zoals vervat in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en art 62 Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, iuncto art. 43 en 44nonies Vw. en art. 27 en 28 Burgerschapsrichtlijn

Bij het opleggen van bevel om het grondgebied te verlaten (eerste bestreden beslissing) en het inreisverbod en bij het bepalen van de duur hiervan (tweede bestreden beslissing) heeft de administratieve overheid de verplichtingen in de hierboven vermelde regels geschonden.

Art. 43 Vw. stipuleert:

“ Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Art. 28 Burgerschapsrichtlijn bepaalt:

“Artikel 28

Bescherming tegen verwijdering

1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.”

Art. 44nonies Vw. stipuleert:

“ De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Art. 27 van de Burgerschapsrichtlijn stipuleert onder punt 1 en 2:

“Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”

In de eerste plaats dient de vraag te worden gesteld of hier sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid (en er bijgevolg een inreisverbod van langer dan 5 jaar kan worden opgelegd). Deze bedreiging moet actueel, werkelijk en voldoende ernstig zijn.

In de tweede plaats, ongeacht of deze beperking tot 5 jaar nu wel of niet geldt, dient de administratieve overheid rekening te houden met het evenredigheidsbeginsel.

Bij dit alles moet de administratieve overheid rekening te houden met alle gekende elementen en deze op correcte wijze te beoordelen. De overheid dient de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in acht te nemen.

- De ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf of een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hierover reeds als volgt:

“Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier.”

De administratieve overheid verwijst naar de loutere veroordeling van verzoeker voor feiten inzake drugs. Hierbij heeft de administratieve overheid geen analyse gemaakt van de concrete situatie van verzoeker en geen rekening gehouden met alle voorhanden zijnde elementen.

Zo blijkt niet de administratieve overheid nazicht gedaan heeft naar de concrete rol van verzoeker in de feiten.

Verder zou het ernstig en actueel risico van een nieuwe schending van de openbare orde betreft eenvoudigweg moeten kunnen worden afgeleid uit het winstgevend karakter van het misdadig gedrag.

Nochtans dateren de feiten van drie jaar en langer geleden. Minstens dringt een recentere analyse zich op.

Wat de actualiteit van het risico betreft, wordt verder klaarblijkelijk geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker absoluut geen recidivist is. De feiten waarvoor hij werd veroordeeld, kaderen in een moeilijke periode in zijn leven. Vóór deze feiten woonde hij reeds zo'n tien jaar in België zonder strafrechtelijke problemen.

Er wordt hierbij evenmin rekening gehouden met het feit dat verzoeker op heden steun krijgt vanuit familiale context, hetgeen blijkt uit de regelmatige bezoeken van de ouders en broer van verzoeker en een tegenindicatie vormt voor recidive.

Er wordt evenmin rekening gehouden met de leeftijd van verzoeker. Op het moment van de bestreden beslissing was verzoeker reeds 54 jaar oud. Ten tijde van de vroegste feiten uit het strafdossier was hij reeds 48 jaar oud. Verzoeker draagt geen geschiedenis van strafbare feiten met zich mee.

Het gaat evenmin om feiten die blijk geven van een agressieve ingesteldheid.

De verwerende partij houdt daarnaast ook geen rekening met het detentieverloop van verzoeker, dat zeer rustig verloopt.

Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissingen geen correcte afweging heeft gemaakt van alle beschikbare gegevens en geen verdere analyse van de actuele situatie heeft gedaan dan de verwijzing naar één veroordeling voor feiten van meer dan drie jaar geleden.

- Het evenredigheidsbeginsel (als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel)

Er wordt verzoeker een inreisverbod van 15 jaar opgelegd. Dit is niet louter een overschrijding van de normale maximumtermijn van 5 jaar, maar een verdriedubbeling ervan.

Ondanks het feit dat dit een uitzonderlijk zwaar inreisverbod is, is de motivering van de duur van dit inreisverbod uiterst beperkt.

Er wordt quasi pro forma verwezen naar de veroordeling, het vermeend illegaal verblijf, het belang van de immigratiecontrole en de familiale en medische situatie van verzoeker.

De administratieve overheid heeft de plicht niet enkel de overschrijding van de normale maximumduur van 5 jaar te motiveren en hierbij de nodige belangenafweging te maken, ook de bepaling van de eigenlijke duur moet worden gemotiveerd waarbij de beginselen vermeld onder dit middel in acht moeten worden genomen.

Er wordt verwezen naar de ernst van de feiten waarvoor verzoeker is veroordeeld, maar zoals hierboven reeds uiteengezet, is er geen sprake van een actueel gevaar (of een concrete analyse hiervan) en wordt er geen rekening gehouden met de omstandigheden die als tegenaanwijzingen dienen voor recidive.

Zo gaat het om slechts één veroordeling voor feiten van meer dan drie jaar en langer geleden. Er zijn geen indicaties die wijzen op recidive – enkel tegenindicaties, zoals de afwezigheid van andere inbreuken op de Belgische strafwetgeving en de steun vanuit familiale context, ook tijdens de detentieperiode.

Er blijkt evenmin dat de administratieve overheid nazicht gedaan heeft naar de concrete rol van verzoeker in de feiten. Het volstaat voor de administratieve overheid dat er sprake is van drugdelicten; een individueel onderzoek van de concrete houding van verzoeker komt niet naar voor.

Er wordt evenmin rekening gehouden met het feit dat verzoeker afkomstig is uit de Nederlandse provincie Zeeland. Hij is geboren in Vlissingen en vlakbij opgegroeid in Middelburg. Zijn familie woont nog steeds in Middelburg en het is ook in deze regio dat verzoeker, bij een verlaten van het grondgebied, zijn leven terug zou opbouwen na zijn detentieperiode. Deze provincie grenst aan België en is er zelfs

grotendeels door omgeven. Op een halfuur rijden bereikt men het Belgisch grondgebied. Ook deze geografische werkelijkheid draagt er toe bij dat een inreisverbod, zeker voor een duur van 15 jaar, kennelijk niet voldoet aan de evenredigheidseis vervat in de bovenvermelde wetbepalingen.

Daarbij wordt ook geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker nog steeds gehuwd is met mevrouw S. E. (...), verblijvend in België, in tegenstelling tot wat eerder werd gesteld door verweerder in een vorige procedure.

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissingen geen correcte afweging heeft gemaakt van alle beschikbare gegevens; zij heeft geen rekening gehouden met het individueel en actueel gedrag van verzoeker, of met diens familiale banden, en is zo tot een besluit gekomen dat de proportionaliteitstoets niet doorstaat.”

In een vierde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Vierde middel: schending van de formele motiveringsplicht (zoals vervat in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en art 62 Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, iuncto art. 44ter Vw.

Art. 44ter Vw. stipuleert:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer :

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of
2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.
De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”
Dit veronderstelt een motivering in de bestreden beslissing waarom het geval van verzoeker een dringend geval is.
Er blijkt uit de verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker niet waarom zijn geval een dermate dringend geval is dat hem geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan.
Er wordt bovendien betwist dat er sprake is van een ernstig, actueel gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving, waaromtrent wordt verwezen naar de uiteenzetting onder het derde middel. Zelfs al zou er sprake zijn van een dergelijk gevaar, dan is het nog niet duidelijk waarom de situatie zodanig dringend is dat geen termijn kan worden toegestaan.
De veroordeling van verzoeker werd in november 2017 bevestigd door het Hof van Beroep te Luik. Dit is op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen reeds meer dan een jaar geleden.
Daarnaast wordt in de eerste bestreden beslissing gesteld dat dit bevel wordt afgegeven “met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan”.
Voor een tussenstaatse overbrenging is vereist dat de betrokken persoon het voorwerp uitmaakt van een maatregel waardoor hij, na invrijheidsstelling, niet meer tot het grondgebied van de Belgische Staat zal worden toegelaten om er te verblijven.
Het is verzoeker onduidelijk waarom een hypothetische tussenstaatse overbrenging tot gevolg zou hebben dat er geen termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten.
Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

3.3. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Zo wordt immers in de bestreden beslissing aangegeven waarom de verzoekende partij een inreisverbod ontvangt, met name omdat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verwerende partij wijst ter zake op de toepassing van artikel 44nonies van de vreemdelingenwet.

Verder wordt ook gemotiveerd aangaande de duur van het inreisverbod. Na een uitvoerige uiteenzetting van de omstandigheden die betrekking hebben op de persoon van verzoekende partij wordt gesteld: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele, en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 15 jaar proportioneel.”*

Er wordt bijgevolg enerzijds de wettelijke grond geduid op basis waarvan het inreisverbod wordt opgelegd en anderzijds gemotiveerd waarom wordt besloten dat een inreisverbod voor vijftien jaar als proportioneel kan worden beschouwd.

Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

3.4. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.7. Zoals blijkt uit artikel 44nonies van de vreemdelingenwet kan de beslissing tot verwijdering gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de Unieburger een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Vermits verzoekende partij een Unieburger is, wiens inreis- en verblijfsrecht wordt beperkt om redenen van openbare orde, past het om de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze te bekijken. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip "*openbare orde*" hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten "*ernstige redenen van openbare orde*" worden onderscheiden van gewone "*redenen van openbare orde*" en "*dwingende redenen van openbare orde*". "*Ernstige redenen*" vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone "*redenen*" terwijl "*dwingende redenen*" vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip "*ernstige redenen*" breder is dan het begrip "*dwingende redenen*" (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19). Dit alles houdt onder meer in dat gedragingen die kunnen worden gecatalogeerd onder "*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*", zeker vallen onder de categorie van "*gewone redenen van openbare orde of nationale veiligheid*".

3.8. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een inreisverbod. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een inreisverbod omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

3.9. Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde

drugshandel a fortiori onder het begrip 'openbare orde' valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip 'nationale veiligheid' kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" kan vallen als onder het begrip "dwingende redenen van openbare veiligheid" (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

3.10. In casu werd een inreisverbod van vijftien jaar opgelegd, op grond van volgende overwegingen:

-de veroordeling op 28 november 2017 door het Hof van Beroep te Luik tot een definitief geworden gevangenisstraf van zes jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader, bendevoering – plegen van misdaden waarop de doodstraf of dwangarbeid is gesteld – deelname of hulpverlening.

-het winstgevend karakter van het misdadig gedrag toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde.

-de georganiseerde drugs is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele, en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

-er wordt gewezen op de door verzoekende partij op 11 mei 2018 ingevulde vragenlijst in het kader van het hoorrecht en naar haar verklaringen. Er wordt gemotiveerd omtrent artikel 8 EVRM en artikel 3 EVRM.

De verwerende partij besluit: *"Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 15 jaar proportioneel."*

Verzoekende partij betoogt dat uit de motivering geenszins blijkt wat haar concrete rol was bij de feiten, maar uit de zwaarwichtige veroordeling tot maar liefst zes jaar gevangenisstraf omwille van feiten als dader of mededader alsook bendevoering in het kader van inbreuken op de drugswetgeving blijkt genoegzaam dat de rol van verzoekende partij in de gepleegde feiten geenszins geminimaliseerd kan worden. Verzoekende partij toont bovendien ook niet aan dat zij slechts een marginale rol in het geheel van de gepleegde feiten speelde.

Waar verzoekende partij betoogt dat de feiten dateren van drie jaar geleden en er geen recidivegevaar is, dient vooreerst gesteld dat verzoekende partij bij haar veroordeling in 2016 werd aangehouden en gevangengezet zodat de vrijheidsstraf haar thans belet heeft te recidiveren.

De Raad wijst er daarnaast nog op dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten. Verzoekende partij betoogt wel dat de feiten zich afspeelden toen zij door een moeilijke periode ging maar zij maakt evenwel niet aannemelijk dat dit werkelijk zo is of dat de feiten enkel gepleegd werden omdat zij door een moeilijke periode ging. Bovendien, indien dit werkelijk zo was, dan kan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekende partij zich naar de toekomst toe, wanneer zij zich opnieuw zou bevinden in een moeilijke periode, zich opnieuw gemakkelijk zou laten verleiden tot criminele handelingen. Met haar betoog geeft verzoekende partij immers aan dat zij zich, wanneer het moeilijk gaat, eerder richt tot het stellen van criminele feiten dan op een legale wijze hulp in te roepen. Bovendien kan zij niet ontkennen dat met de gepleegde feiten duidelijk een winst oogmerk gepaard ging en dit een leidmotief was zodat terecht kan gesteld worden dat dergelijk leidmotief ook nog naar de toekomst kan spelen, en dit ondanks het feit dat zij steun krijgt van haar familie. Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat er in haar geval niet kon worden geoordeeld dat de gedragingen, die aan haar strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat zij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij nooit eerder werd veroordeeld, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. De Raad ziet daarnaast ook niet in waarom de leeftijd van verzoekende partij het stellen van nieuwe strafbare feiten zou verhinderen. Ook het gegeven dat zij zich thans correct zou gedragen in de gevangenis, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de gedragingen die aan de strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, terecht kan besloten worden dat zij thans nog steeds een actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat niet uitgebreid is gemotiveerd waarom in haar geval een inreisverbod wordt afgeleverd met een geldingsduur die het driedubbele van de voorziene maximumtermijn betreft, wijst de Raad erop dat verzoekende partij als dusdanig niet betwist dat een geldingsduur van vijftien jaar, in geval van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid, behoort tot de wettelijke mogelijkheden voor verwerende partij. Verder kan de Raad enkel opmerken dat verzoekende partij niet in concreto aantoont dat verwerende partij in gebreke is gebleven een proportionele afweging van haar zaak te maken. Verwerende partij heeft verzoekers gerechtelijke antecedenten afgewogen ten opzichte van de persoonlijke elementen die haar zaak kenmerken, waarbij verzoekende partij niet aantoont waarom het in haar geval niet proportioneel is om een inreisverbod met een geldingsduur van vijftien jaar af te leveren. Waar zij immers nogmaals verwijst naar het feit dat het gaat om één veroordeling, haar rol in de criminele feiten en haar betoog inzake de onbestaande kans op recidive verwijst de Raad naar zijn bespreking dienaangaande hoger. Waar zij verder betoogt dat haar familie nog steeds in Middelburg woont, provincie die grenst aan België, en zij aldaar na haar detentie haar leven opnieuw wenst op te bouwen, ziet de Raad geenszins in op welke wijze het inreisverbod hierop een inmenging uitmaakt. Immers verhindert het inreisverbod verzoekende partij niet om haar leven in Nederland verder te zetten. Het loutere gegeven dat België geografisch nabij de voormelde provincie ligt, doet hieraan geen afbreuk, minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet waarom dit maakt dat er een disproportionele afweging werd gemaakt.

3.11. De Raad wijst er verder op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod of de vaststelling van de duur van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 9 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

3.12. Waar verzoekende partij er vooreerst op wijst dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij nog gehuwd is met S.E. die in België verblijft, kan zij geenszins worden gevolgd. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing werd verzoekende partij gehoord op 11 mei 2018. Op dat ogenblik verklaarde verzoekende partij geen duurzame relatie in België te hebben zodat de verzoekende partij dan ook terecht motiveert dat een schending op dat vlak van artikel 8 EVRM niet blijkt.

Verzoekende partij betoogt wel dat de vragenlijst van acht maanden eerder dan de bestreden beslissing dateert, maar zij maakt daarmee niet aannemelijk dat de gegevens die zij op dat moment verstreekt niet langer actueel waren bij het treffen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij maakt met haar bloot betoog ook geenszins aannemelijk dat zij de vragenlijst op dat moment incorrect heeft ingevuld. Thans geeft zij volledig andere verklaringen inzake haar verblijf in België en haar partner, maar de Raad oordeelt dat deze nieuwe verklaringen enkel bewerkstelligt werden om de motieven van de bestreden beslissing inzake haar verblijf en haar partner onderuit te halen en aldus niet aangenomen kunnen worden. Waar zij stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat zij al sinds 2009 in België verblijft, zodat daaruit blijkt dat haar verklaring dat zij pas sinds 2014 in België is niet klopt, kan zij niet worden gevolgd. Immers, het loutere feit dat zij in 2009 in bezit werd gesteld van een verblijfskaart, houdt geenszins noodzakelijkerwijze in dat zij sindsdien steeds verbleven heeft in België. Dit wordt ook tegengesproken door de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat zij sinds 9 mei 2012 van ambtswege werd afgevoerd hetgeen inhoudt dat verzoekende partij verondersteld werd het grondgebied te hebben verlaten. Gelet hierop en op de eigen verklaringen afgelegd door de verzoekende partij dat zij sinds 2014 in België verblijft, ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij deze verklaringen naast zich neer zou moeten leggen en aannemen dat verzoekende partij al sinds 2009 ononderbroken in België verblijft.

Zoals verder duidelijk blijkt werd verzoekende partij wel degelijk in de gelegenheid gesteld voor het treffen van de bestreden beslissing haar standpunt kenbaar te maken.

Een schending van het hoorrecht blijkt geenszins.

3.13. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1.Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2.Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.13.1. Verzoekende partij betwist vooreerst niet de motivering in de bestreden beslissing dat: *“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij bezoek ontvangt in de gevangenis, o.a. van zijn vader, zijn moeder en zijn broer. Het administratief dossier bevat evenwel te weinig informatie of deze verwanten al dan niet verblijfsrecht hebben op het grondgebied.*

Bovendien, kan er worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze verwanten aantoon. Betrokkene heet inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

Verzoekende partij stelt nergens dat haar familie (ouders, broer) in België verblijfsgerechtigd zijn. Verder, zelfs indien deze mensen verblijfsgerechtigd zouden zijn, dan nog maakt zij niet aannemelijk dat zij met deze personen een bijzondere afhankelijkheidsband heeft. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt, die een louter affectieve band overstijgt. Verzoekende partij toont dit geenszins aan.

Verzoekende partij kan op dat vlak dan ook geen gewag maken van een schending van artikel 8 EVRM.

3.13.2. Verzoekende partij betoogt wel dat zij een echtgenote heeft in België bij wie zij op het moment van haar aanhouding in 2016 verbleef.

3.13.3. De Raad wijst vooreerst nogmaals op de verklaringen van de verzoekende partij afgelegd op 12 mei 2018 (vragenlijst) waarbij zij op de vraag *“Heeft u een duurzame relatie in België? Zo ja, met wie (naam, adres, telefoonnr.)?”* antwoordde: *“Nee”*. Verder stelde zij geen redenen te hebben om niet terug te keren naar Nederland en stelde zij graag een transfer te hebben naar Nederland met voorkeur voor Middelburg (Breda of Tilburg).

Nu dit de eigen verklaringen van verzoekende partij betreffen aangaande haar gezinsleven in België, of eerder, het gebrek daaraan, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing oordeelt: *“Betrokkene heeft op 11.05.2018 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 2014 in België verblijft; dat zijn identiteitsdocumenten in het bezit zijn van het parket of de politie van Namen; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij geen duurzame relatie, familie of minderjarige kinderen heeft op het grondgebied en dat hij geen bezwaar heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van het artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk.”*

Thans, na confrontatie met de bestreden beslissing stellen dat zij wel degelijk nog een duurzame relatie heeft met haar echtgenote, is geenszins ernstig. Uit het administratief dossier blijkt bovendien ook dat verzoekende partij geen enkel bezoek ontvangt van haar echtgenote in de gevangenis (zie Rapport Interview DID) wat eerder de bevestiging inhoudt van de eerdere verklaringen van verzoekende partij dat zij geen duurzame relatie heeft in België. Tevens heeft de echtgenote van verzoekende partij zelf verklaard in 2010 dat zij al sinds 1 november 2009 van verzoekende partij gescheiden leeft. Het nieuwe adres van verzoekende partij is onbekend (zie verslag van samenwoning of gezamenlijke vestiging). Tevens blijkt uit de gegevenshistoriek RN dat de echtgenote op 9 mei 2012 als alleenstaande werd geregistreerd en dat verzoekende partij op dat adres werd gesupprimeerd.

Waar verzoekende partij nog stelt dat zij op het moment van haar aanhouding bij haar echtgenote verbleef, blijkt uit het gevoegde stuk enkel dat verzoekende partij op legale wijze gedomicilieerd is in Nederland te Vlissingen, dat zij aangeeft geen vast adres te hebben doch regelmatig verblijft op het adres van haar echtgenote. Bijgevolg blijkt hier enkel uit dat verzoekende partij niet gedomicilieerd staat bij haar echtgenote, daar ook niet steeds verblijft maar, blijkens haar verklaringen, daar soms verblijft. Hieruit kan bezwaarlijk afgeleid worden dat zij nog steeds een werkelijke gezinsrelatie onderhoudt met haar echtgenote. Verzoekende partij overtuigt geenszins met haar betoog wel degelijk nog een werkelijke gezinsrelatie te onderhouden met haar echtgenote, en dit ondanks haar eerdere andersluidende verklaringen en de gegevens uit het administratief dossier.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook hier niet worden aangenomen.

3.14. Verzoekende partij betoogt voorts dat de beoordeling inzake haar verblijf verkeerd is omdat uit haar veroordeling blijkt dat de tenlastegelegde periode begint op 1 januari 2013.

De Raad wijst erop dat verzoekende partij niet ontkent dat zij op 9 mei 2012 ambtshalve werd afgevoerd van het adres waarop zij verbleef in België. Zij wordt aldus geacht vanaf die datum het Belgische grondgebied te hebben verlaten en er niet meer verbleven te hebben, dit conform artikel 39, §7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekende partij betoogt wel dat uit het vonnis blijkt dat zij op 1 januari 2013 in België was, maar zij toont daarmee niet aan dat zij op dat moment ook

werkelijk verbleef in België. Het is geenszins ondenkbaar dat verzoekende partij als Nederlandse onderdaan op bepaalde tijdstippen de grens met België overstak om alhier haar criminele activiteiten uit te voeren, maar dat betekent niet dat zij ook nog werkelijk verblijf hield in België. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij ten onrechte oordeelde dat zij haar recht op terugkeer verloren is. Immers, om het recht op terugkeer te genieten moet men zich ook opnieuw aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als men meer dan drie maanden afwezig is geweest (artikel 39, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen). Verzoekende partij heeft dit geenszins gedaan zodat niet blijkt dat zij nog werkelijk verblijf hield in België en zij toch een recht op terugkeer had.

3.15. Waar de verzoekende partij zich in het vierde middel uitsluitend richt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden gesteld dat het beroep hiertegen onontvankelijk is bij gebrek aan actueel belang en deze kritiek niet dienstig kan worden aangevoerd tegen het bestreden inreisverbod.

3.16. Verzoekende partij heeft geen gegronde middelen aangevoerd. Het beroep dient te worden verworpen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de eerste bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER